

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. Русе, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Административно
наказателно дело № 20234520200901 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. Д. М., ЕГН: *****, с адрес ***, чрез адв. Н. М. от АК – Ямбол, с адрес ***, против Наказателно постановление № 38-0004634/10.04.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, с което на жалбоподателя му е наложено наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 2 ЗДвП за нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ и наказание "глоба" в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП.

Жалбоподателят счита издаденото наказателно постановление за издадено в противоречие със закона и несъобразено със събраните доказателства. Наказващият орган определил най-високия размер на глобата, без да изложи мотиви за това, без да посочва факти, които съставляват отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства, нито били представени доказателства в този смисъл. Установеното превишение от 7 000 кг било по-малко от 10% от максимално допустимата маса, поради което не можело да

се квалифицира като „много тежко нарушение“ по смисъла на т. 4 „Групи нарушения на Директива 96/53/ЕО на Съвета“ от Приложение I на Регламент (ЕС) 2016/403 на Комисията от 18 март 2016 г. за допълнение на Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на класификацията на тежките нарушения на правилата на Съюза, които могат да доведат до загуба на добрата репутация на автомобилния превозвач и за изменение на приложение III към Директива 2006/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. По преписката било ясно, че жалбоподателят не извършвал превоза за себе си, а очевидно за дружеството, чиято собственост е ППС, и наложената глоба била непосилна за него. По делото липсвала обосновка защо наказващият орган е наложил санкция в размер на предвидения от закона максимум, претоварването не се отричало от нарушителя, т.е. обстоятелството, че нарушителят е признал вината си, било от категорията на смекчаващите отговорността обстоятелства, а не отегчаващите такива. Липсвали и доказателства за други нарушения от страна на жалбоподателя. Нямащо данни жалбоподателят да е бил наказван друг път за подобен вид нарушения, както и да са настъпили вреди последици от нарушението, поради което наказанието в размер на 3 000 лв. било безпричинно завишено. Моли за изменението на обжалваното наказателно постановление, като размерът на наложеното наказание „глоба“ бъде редуциран до 500 лв. Претендира разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Защитникът адв. М. е депозирал молба, с която е дал съгласие да се даде ход на делото в негово отсъствие и потвърждава депозираната от него жалба против наказателното постановление, като представя и списък за разноски и моли за тяхното присъждане.

Административнонаказващият орган директора на РД „Автомобилна администрация“ – гр. Русе, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Районна прокуратура – Русе, редовно призовани, не изпращат представител.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок на 09.05.2023 г. чрез куриер, при положение че наказателното постановление е било връчено на нарушителя на 26.04.2023 г., поради което се явява процесуално

допустима.

По същество жалбата се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

Наказателно постановление № 38-0004634/10.04.2023 г. на директора на РД „Автомобилна администрация“ – Русе е издадено за това, че при извършена проверка от контролните органи на РД „АА“ – Русе на 26.01.2023 г., около 12,28 ч, в гр. Русе, на КПП „хижа Приста“, водачът Н. М. управлява товарен автомобил от категория N3 – влекач „МАН ТГХ 18.440 4X2 БЛС“ с рег. № У 6808 ВА, с прикачено към него полуремарке „ФРУЕХАУФ Т 34 А“ с рег. № У 5485 ЕЕ от категория О4, като извършва обществен превоз на товари – въглища, на територията на Република България по маршрут от с. Медникарово до гр. Русе, видно от пътен лист сер. ВА с № 637364 от 23.01.2023 г. и с товарителница № 139875 от 25.01.2023 г., като актосъставителят установил следните нарушения: водачът не представил контролен талон към СУМПС и извършвал превоз на товари с МПС с две оси и полуремарке с три оси с обща маса от 47 000 кг видно от кантарна бележка № 10507-2 от 25.01.2023 г., издадена в 19,22 ч, която маса надвишава нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, от 40 000 кг със 7 000 кг. В момента на проверката водачът не е представил документ за платена пътна такса за претоварване, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“.

От приложените по делото доказателства, се установи следната фактическа обстановка:

На 26.01.2023 г. жалбоподателят М. управлявал съчленено ППС, състоящо се от товарен автомобил с две оси - влекач „МАН ТГХ 18.440 4X2 БЛС“ с рег. № У 6808 ВА, и прикачено полуремарке с три оси „ФРУЕХАУФ Т 34 А“ с рег. № У 5485 ЕЕ. Същият се движил по маршрут с. Медникарово, обл. Стара Загора – гр. Русе. Носил в себе си следните превозни документи: пътен лист сер. ВА с № 637364 от 23.01.2023 г., товарителница № 139875 от 25.01.2023 г. и кантарна бележка № 10507-2 от 25.01.2023 г., издадена в 19,22 ч. В товарителница № 139875 от 25.01.2023 г. било записано, че теглото на товара било 32 600 кг. В кантарна бележка № 10507-2 от 25.01.2023 г., издадена в 19,22 ч. от автоматизирано устройство и носеща подписа на жалбоподателя, е отразено, че нетното тегло на товара е 32 600 кг, а брутното тегло (с включено тегло на тарата) – 47 000 кг. Наближавайки гр. Русе

жалбоподателят М. бил спрян за проверка на КПП „хижа Приста“ от служителите на РД „Автомобилна администрация“ – Русе И. С. И. и М. С. М.-Д.а. При проверка на представените от водача превозни документи, които се намирали у него – пътен лист сер. ВА с № 637364 от 23.01.2023 г., товарителница № 139875 от 25.01.2023 г. и кантарна бележка № 10507-2 от 25.01.2023 г., издадена в 19,22 ч., било установено че управляваното от М. съчленено превозно средство надвишавало допустимата максимална маса за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, установена в чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, а именно 40 тона или 40 000 кг. В горесцитираните документи било записано, че теглото на превозното средство било 47 000 кг или допустимата норма е била надвишена със 7 000 кг.

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административния орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното лице. Съдът констатира единствено несъответствие на цифровото изписване на нарушените разпоредби с обстоятелствената част на фактическата обстановка, изложена както в АУАН, така и в НП. Същата се изразява в това, че в обстоятелствената част на двата правни акта е посочено, че жалбоподателят М. е управлявал съчленено превозно средство – товарен автомобил (влекач), марка „МАН“ и прикачено към него полуремарке „ФРУЕХАУФ“. Съгласно § 6, т. 53 ДР ЗДвП "съчленено превозно средство" е комбинация от превозни средства, състояща се от моторно превозно средство и свързано с него

полуремарке. Именно на тази дефиниция отговаря според описанието в АУАН и НП управляваното от жалбоподателя превозно средство, състоящо се от влекач и полуремарке. Въпреки това, като нарушена разпоредба е посочена тази по чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, която въвежда пределни норми на маса на **състав от пътни превозни средства**. За това какво представлява състав от пътни превозни средства е закрепена законова дефиниция в лицето на разпоредбата на § 6, т. 20 ДР ЗДвП, според която "състав от пътни превозни средства" са механично свързани пътни превозни средства, които участват в движението по пътищата като едно цяло. Видно от анализа на § 6, т. 20 и т. 53 ДР ЗДвП двете дефиниции са взаимноизключващи се като нормативната уредба очевидно прави разлика между „състав от ППС“ и „съчленено ППС“. Такава диференциация е направена и в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, тъй като в т. 2 е посочена максималната маса на състав от ППС, а в т. 3 – на съчленени ППС. В настоящия случай както актосъставителят, така и административнонаказващият орган, е следвало да квалифицират нарушението по чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, а не по т. 2 на същата алинея. Въпреки това съдът приема, че фактическата обстановка се явява непроменена, като в обстоятелствената част на НП и АУАН са закрепени едни и същи факти, а именно, че жалбоподателят е управлявал съчленено превозно средство, а не състав от ППС, за каквото нарушение е обвинен, и е могъл да се защитава срещу така изложените обстоятелства и факти в АУАН и НП и правото му на защита не се явява накърнено. Освен това, съгласно т. 1 на Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия няма пречка въззивният съд да измени наказателното постановление досежно частта на нарушените разпоредби.

Съставът на санкционната разпоредба по чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП предвижда наказание за водач, който управлява пътно превозно средство с маса, която надвишава нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. В настоящия случай тези норми са определени в Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, като в чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ е въведено ограничение на максималната маса от 40 т или 40 000 кг. За движение на ППС, превишаващо тази маса, е необходимо разрешение от администрацията,

управляваща пътя – по аргумент от чл. 8, ал. 2 от Наредбата.

В настоящия случай жалбоподателят М. е признал вината си и не е оспорил фактическите констатации така както са изложени в АУАН и НП, поради което спорен се явява единствено въпросът за индивидуализация на наказанието. В тази връзка съдът намира развитите доводи в жалбата досежно размера на наказанието за частично основателни. С обжалваното наказателно постановление необосновано е определен максималният размер на наказанието по чл. 177, ал. 3 ЗДвП 3 000 лв. Административнонаказващият орган е изложил бланкетни мотиви, от които не може да се установи какви отегчаващи вината обстоятелства са кредитирани спрямо нарушителя, за да обусловят налагането на предвиденото в закона наказание в максимален размер. При преценката за определяне справедлив размер на наказанието за извършеното нарушение първо трябва да бъде съобразено, че се касае за формално нарушение, за което не е предвиден конкретен вредоносен резултат, за да бъде съставомерно. Нарушението е на разпоредба по ЗДвП, което, от своя страна, изключва приложението на чл. 28 ЗАНН за маловажни деяния поради изричната забрана за неговото приложение съгласно чл. 189з ЗДвП. Така критерии за индивидуализация на наказанието за конкретно извършеното нарушение следва да бъдат степента на превишаване на нормативно установената максимална допустима маса и поведението на жалбоподателя преди, по време и след извършване на нарушението. Съдът не е съгласен с твърдението в жалбата, че превишаването е по-малко от 10% от максимално допустимата маса. Максимално допустимата маса в настоящия случай съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ е 40 т или 40 000 кг. 7 000 кг представляват 17,5% от 40 000, т.е. е налице превишаване със 17,5% на допустимата максимална маса, което не може да бъде прието за незначително, доколкото едно незначително превишаване би обусловило налагане на минимално наказание или прилагането на чл. 9, ал. 2 НК съобразно препращащата норма на чл. 11 ЗАНН. Поради тези съображения съдът не намира, че така индивидуализираното административно наказание следва да бъде редуцирано до законоустановения минимум.

На следващо място следва да бъде взета предвид и формата на вината, доколкото чл. 7, ал. 2 ЗАНН предвижда да бъдат наказвани и непредпазливите деяния, за разлика от престъпните състави, които наказват

непредпазливите деяния само ако това е изрично предвидено. В този смисъл формата на вината също следва да има водещо значение при индивидуализацията на наказанието.

От обективна страна се установява, че водачът Н. М. е управлявал състав от съчленено превозно средство състоящо се от товарен автомобил с две оси - влекач „МАН ТГХ 18.440 4Х2 БЛС“ с рег. № У 6808 ВА, и прикачено полуремарке с три оси „ФРУЕХАУФ Т 34 А“ с рег. № У 5485 ЕЕ с маса 47 000 кг, при допустима такава, без издадено разрешение за ползване на пътищата от извънгабаритно/тежко превозно средство, от 40 000 кг съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ. От субективна страна водачът е извършил нарушението с пряк умисъл, защото е съзнавал, на базата на носените в него документи, че превозното средство е тежко и за него няма издадено разрешение за ползване на пътя. Въпреки това е привел в движение съчлененото превозно средство и го е управлявал по маршрута с. Медникарово, обл. Стара Загора – гр. Русе, като в рамките на последното населено място е бил спрян за проверка и е било констатирано извършеното нарушение.

Жалбоподателят не е развивал доводи във връзка с вмененото му нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП, че не е носил контролния талон към издаденото на негово име СУМПС. Във връзка с нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, а именно, че жалбоподателят М. не е носил контролния талон към издаденото на негово име СУМПС, за което е наказан с „глоба“ в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП, не са събрани доказателства, които да опровергават този извод, а на същия му е било вменено задължение да го носи, следователно така извършеното нарушение се явява доказано.

От обективна страна, като правоспособен водач, жалбоподателят М. е бил наясно със задължението си по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП да носи контролния талон към издаденото на негово име СУМПС, но въпреки това не го е сторил. От субективна страна деянието е извършено по непредпазливост, доколкото не е доказано наличието на умисъл у извършителя на нарушението, като формата на вината е небрежност, тъй като жалбоподателят е бил длъжен да го носи по силата на закона и не са установени пречки, които да препятстват тази негова възможност, т.е. е могъл да изпълни това свое задължение.

Основателни се явяват доводите в жалбата, че признанието на вината за извършеното нарушение следва да се третира като смекчаващо вината обстоятелство.

Така, с оглед направената от съда преценка на отегчаващите и смекчаващите вина обстоятелства, вземайки предвид и формата на вината за извършеното нарушение, настоящият въззивен състав намира, че наказанието „глоба“ следва да бъде редуцирано до 800 лв.

Предвид изложеното обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено досежно констатацията на административнонаказващия орган за нарушение на разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, която следва да бъде преквалифицирана на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ и изменено в частта, с която на жалбоподателя му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв., което следва да бъде редуцирано на 800 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ. В останалата част, касателно нарушението по чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските липсва изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 от АПК приложение намират общите правила на чл. 78 от ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноси съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от иска. Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136 от АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването, като в този смисъл е Определение от 19.07.2021 г. на АдмС - Русе по к. ч. а. н. д. № 187/2021 г. При това положение, с оглед степента на намаляване на административното наказание – същото е намалено със 88%, и направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, съдът преценява, че в настоящия случай, по силата на правилото на чл. 18, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за МРАВ правната защита и съдействие на процесуалния представител на жалбоподателя се е изразила само и единствено в изготвяне на жалба и

депозирани на писмено становище, делото е решено в едно съдебно заседание, поради което адвокатското възнаграждение следва да бъде определено малко над нормативно установения минимален размер, а именно в размер на 475 лв., които, предвид степента на уважаване на жалбата, следва да бъдат редуцирани до 418 лв.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 38-0004634/10.04.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, **В ЧАСТТА**, с която за нарушени разпоредби са приети чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** нарушените разпоредби на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 38-0004634/10.04.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, **В ЧАСТТА**, с която на Н. Д. М., ЕГН: *****, с адрес ***, му е наложено наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 2 ЗДвП, като **НАМАЛЯВА** наложеното наказание „глоба“ **на 800 лв.**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-0004634/10.04.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе в останалата част.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ със седалище в гр. София, ул. „Ген. Й.В. Гурко“ № 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. Д. М., ЕГН: *****, с адрес ***, сумата от **418 лв.** – разноски за производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____